

צעירה שהצטרפה לעוצרי הנסיגה

וחיה עימם במשך שבועיים מספרת על

חוויותיה בימים האחרונים של פומפיאה

חדת מאוד. מיד כשהגענו לימית התבררה הסיבה לפחד: מסרו לה שאביה מבקש שתחזור הביתה, ומיד.

אוטובוס הביא אותנו לכפר מימון, שרוב תושביו דתיים. כבר בפתח הכפר היה מי ששאל אם אנחנו לימית, והפנה אותנו אל ביתו של צדיק ספיר.

על דלת הבית היתה תלויה מודעה, המפנה את המעוניינים לנסוע לחבל ימית אל ביתו של חגי קדמון. חיכינו לו כמה שעות בגשם, מחוץ לפתח ביתו. לבסוף הגיע קדמון והסיע אותנו במכוניתו לימית. במכונית המסחרית הגדולה היו ארבע נערות נוספות מבנות הכפר.

„עוברים דרך המחוסם. תתפללו שנעבור בשלום,” אמר לנו חגי. התבקשנו לשתוק ולהעמיד פני ישנים. אייל לא חדל למלמל לעברי: „איזה אחוזה, איזו מסירות והכל על חשבוננו הפרטי!”

את המחוסמים עברנו בקלות. „מכיר רים אותי כבר,” אמר חגי בהנאה. החייל במחסום הוא הראה אישור. החייל נראה משועמם. הנהג שלנו הודיע לו: „אחד, פלוס שמונה נלווים.” החייל הנהן והצויץ אל תוך המכונית החשוכה. העמדנו פני ישנים. מסקנת הברותי לנסיעה לא אחרה לבוא: „הצבא רק מעמיד פנים שאינו מעוניין שנעבור אל העיר האסורה, אבל למעשה רצונם שיפלוש לשם רבים ככל האפשר, כדי שתראה בעולם ההתנגדות לנסיגה.” דעה ודמה לזו שמעתי מאוחר יותר, כמעט מכל מתנחלי החבל. לדעת המתונים שבהם הנסיגה מסיני היא תוצאה של משא ומתן כושל עם המצרים או מחדל של בגין, המבקש להסיר את תווית הטרוריסט שדבקה בו. זו גם ההודמנות שלו להיכנס אל סיפרי ההיסטוריה כמנר

עד הסוף המד

כשהוא בוחן אותי בקפדנות. „לאיזו מיפ” לגה הצבעת בבחירות האחרונות?” דרש לדעת כשהוא תוקע בי מבט בוחן.

בשלב זה נפתחה הדלת. בפתח עמדו „חוקרים” נוספים. סרבתי להמשיך להיחקר „רוצים לדעת אם את מהשב”כ (שירות ביטחון כללי) או סתם מרגלת, ואולי עיתונאית?” צווחו לעברי שתי הגביות. רות, להגנתי באה עדנה, נערה דקת-קו, סטודנטית מאוניברסיטת תל-אביב שקבר עתה, כי גם אם אני שב”כניקית או עיתונאית, מותר לי להצטרף אל המחנה הנר כן ולעצור את הנסיגה.

בסופו של הוויכוח הסבירה לי עדנה כי אנשי התנועה חוששים ממרגלים, בלש-חרש, עיתונאים, מכשירי-האזנה ועוד אמי צעים שיפריעו להם בעצירת הנסיגה. לכן הם מנהלים גם את הישיבות שלהם בגנים ציבוריים ובשדרה הסמוכה. „פורנואידים אמיתיים,” קבעה עדנה.

„רגע!” גברת כבת 50, עושה מטפחת צבעונית, עצרה אותי. היא דרשה לדעת לכמה ימים אני עומדת לנסוע. מאחר שלא ידעתי כמה זמן אשאר בימית, סרבה הגברת לצרף אותי אל קבוצת הנוסעים אל החבל. גם ויכוח זה הסתיים בנצחונה של עדנה: „היא תצא לכמה זמן שתוכל, כל יום חשוב!”

כך, ביום שלישי אחר-הצהרים, לפני שלושה שבועות, צורפתי אל הקבוצה שיצאה אל העיר ימית לעצור את הנסיגה.

„נערה

לבגין...”

ה קבוצה מנתה שלושה אנשים. האחד היה אייל מאירוביץ מחולון, בן 16, שחום, שערו ארוך ומתולתל ולי-

התמקמו צחי הנגבי, בנה של גאולה כהן, ו-15 סטודנטים, הסבורים כי מהאנדרטה לזכר אונגד הפלדה לא יוכלו לפנותם. הם הרסו את המדרגות למיבנה, כדי להקשות על החיילים.

ה יפשתי בתל-אביב את מישרדי המטה לעצירת הנסיגה בסיני. הגעתי לרחוב דה-האו, לבית דירות יוקרתי. צעיר רה דנית כבת 16 יושבת שם ומנהלת את ענייני התנועה. בשעת-לילה מאוחרת טורחת העלמה על הטלפון. בטונים גברי הים ובקול מתחנחן היא משוחחתי עם ח”כ חרות יוסף רום בחיפה, ואתריכך עם חנן פורת. „את גאולה כהן אי-אפשר

החקירה במשרדי התחיה התחילה: „זה שמך

המלא?” שאל קטוסטה, ואני הנהנתי בראשי.

ראשו כיפה לבנה ענקית. הוא מלווה את דיבורו בתנועות ידיים מעודנות, פריק אמיתית. אייל פעיל בתנועת התחיה מאז הקמתה. „צילצלתי אל גאולה אישית וברכתי אותה, וביקשתי להיות פעיל בתנועה.” פעילה אחרת במשלחת היתה נערה בת 15, רחל אברהם, בעלת מבט בוהה, נפי-

צנום ומזוקן בשם קטוסטה הרעים בקולו לעברי: „בוא אחרי!” הלכתי אחריו. נכנסנו לחדר חשוך, גדול וריק עוד יותר מקודמו. הצעיר הורה לי לשבת מולו והחל לחקור אותי. „ובכן, זהו שמך המ” לא?” שאל קטוסטה, ואני הנהנתי. „מה הם עיסוקיך? מי הפנה אותך אלינו? מדוע בחרת דווקא בתנועת התחיה?” שאל

לתפוס.” היא מתלוננת ברובי-חיבות. לי היא אינה יכולה לעזור. פניתי אל אנשי התחיה. ניסיתי לברר אצלם את האפשרות להציג טרף אל כוחותיהם, כדי להגיע אל חבל ימית. למרות הליטותם להביא לשם כמה שיותר מתנגדים לנסיגה, אי-אפשר היה להשיג פרטים בטלפון. התבקשתי לסור

מחקפלים כל מה שניתן לעוקן רן ממקומו נבזז בעיר ימית עליידי תושביה או סוחרים.